

РЕШЕНИЕ

№ 1127

гр. Бургас, 31.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**ОКРЪЖЕН СЪД – БУРГАС, II ВЪЗЗИВЕН ГРАЖДАНСКИ
СЪСТАВ**, в публично заседание на седемнадесети октомври през две хиляди
двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Росица Ж. Темелкова
Членове: Таня Т. Русева Маркова
Елеонора С. Кралева

при участието на секретаря Стойка Д. Вълкова
като разгледа докладваното от Росица Ж. Темелкова Въззивно гражданско
дело № 20232100501455 по описа за 2023 година

Производството е образувано по постъпилата въззивна жалба от адв. Цветомила Цветкова, проц.представител на ищеца П. П. против решение на КРС по гр.д.№256/2023г , с което е отхвърлен иска му против „Ненков-82“ЕООД за присъждане на сумата 12 870,46лв, представляваща неплатено трудово възнаграждение за периода от месец декември 2021г до месец февруари 2022г, вкл.,ведно със законната лихва, считано от датата на исковата молба до окончателното изплащане на сумата.Твърди се,че решението е неправилно поради нарушение на материалния закон, съществено нарушение на процесуалните правила и необоснованост.Оспорен е изводът на районния съд, че ищецът не е бил командирован по смисъла на чл.121а, ал.1 от КТ от работодателя –ответник да извършва м. превоз на товари в държави от ЕС.Счита, че Директива 96/71/ЕО намира приложение за международните превози, не само за каботажни превози, определени в Регламент /ЕО/№1072/2009г и регламент /ЕО/№1073/2009г, при които превозът се извършва изцяло в една държава-членка.Приложимостта на посочената Директива е прогласена в решение на СЕС по дело C-815/18г от 1.12.2020г. Цитира се и практика на ВКС, за която се твърди, че е по идентичен казус.Цитираната Директива е транспонирана в КТ, като е създаден чл.121а от КТ, който е специален спрямо уредбата в Наредбата за служебните командировки на шофьорите и стюардесите в чужбина при международни а.ни превози на товари пътници.Сочи се, че тази Наредба е приложима само в случай, че не се касае за държава-членка на ЕС, държава – страна по споразумението за ЕИП или Конфедерация Швейцария. Като е

приел друго, съдът е постановил решение в противоречие с материалния закон. Необоснован е изводът на съда, че дейността, извършвана от ищеца, не е тясно свързана с Кралство Белгия, което е в противоречие със събраните по делото писмени и гласни доказателства. Цитирайки 4 товарителници, в които белгийско дружество е вписано като товародател, а в останалите товарителници са вписани други дружества, съдът не е направил разлика между товародател и спедитор. Посоченото белгийско дружество има качество спедитор и всички международни превози, извършени от ищеца са по заявки на този спедитор – „Антерист и Шнайдер“ до ответното дружество-работодател. От показанията на свид.Н. се установява, че белгийското дружество изпраща заявка на диспонт и след като той се свърже със шофьора, приема заявката и я изпълняват. С подаването на заявката от страна на спедитора и нейното приемане от ответника е сключен договор за м. а.ен превоз на стоки, с произтичащите от това последици, вкл. и да се заплати договореното възнаграждение за превоза при изпълнение на задълженията от страна на превозвача.

Ответната страна е представила заявки за транспорт, кредитни известия и данъчни фактури, като е изяснен и метода за заплащане на услугата. Свидетелката Н. установява, че възнаграждението, което получава превозвача –ответното дружество от спедитора „Антерист и Шнайдер“ се изчислява на отчетни периоди и се заплаща на база изминати километри. Установено е, че цената за изминат километър не е вписана в заявката, а според въззивника е договорена за всички транспортни заявки от спедитора до превозвача и е обичайно това да е друг договор, какъвто ответникът твърди, че няма. Счита, че договор между превозвача и спедитора има, като е без значение дали е писмен или не, тъй като няма изискване за писмена форма за действителност на спедиционния договор.

Първоинстанционният съд е допуснал процесуално нарушение като е отказал да приеме представените писмени доказателства на чужд език, тъй като не са придружени от превод и са незаверени. Съдът е следвало да укаже на страната да представи превод на документите и да даде срок за това. Ако не се изпълнят указанията на съда, следва да се приложи чл.161 ГПК във връзка с чл.190, ал.2 ГПК. Районният съд не е указал на ответната страна да представи превод на документите, нито е приложил последиците на чл.161 ГПК, нито е коментирал договор за м. а.ен превоз, сключен между белгийското дружество и ответника, за което има събрани доказателства и изявления на ответната страна.

Оспорен е изводът на районният съд, че на ищеца не се следва минималната ставка за работна заплата в Кралство Белгия, тъй като той е изпълнявал трудови функции и в други европейски държави. Разпоредбата на чл.121а, ал.4 КТ не поставя изискване за осигуряване на минимални условия за работа, каквито са в държавата, където лицето най-дълго изпълнява трудовите си функции, а в приемащата държава. Твърди се, че дейността, осъществявана от ищеца при командироване е била най-тясно свързана с Белгия.

Моли да се отмени обжалваното решение и да бъде уважен изцяло

иска за трудови възнаграждения в посочения размер. Моли и за присъждане на разноси в двете инстанции.

В законоустановения двуседмичен срок е постъпил отговор на въззивната жалба от адв. Т. Трайков, процесуален представител на ответното дружество „Ненков-82“ ЕООД. Жалбата е оспорена като неоснователна. Твърди се, че сключеното допълнително споразумение от 22.11.2021г, с което обосновава претенцията си ищецът, е недействително, установено е по делото от назначената експертиза, че всички дължими суми и обезщетения за платени и други не се дължат.

От представените командировъчни заповеди се установява, че ищецът е бил командирован по Наредбата за служебните командировки и специализации в чужбина, а не по Наредбата за условията и реда за командироване и изпращане на работници и служители в рамките на предоставяне на услуги-чл.2, ал.1. На основание на последната разпоредба е сключено допълнителното споразумение. Осъществяваните командировки от ищеца са на основание Наредбата за служебните командировки и специализации в чужбина, а не Наредбата за условията и реда за командироване и изпращане на работници и служители в рамките на предоставяне на услуги, като последната е издадена в приложение на чл.121а от КТ. Цитирано е и становище на министъра на труда и социалната политика относно прилагане на Наредбата за условията и реда за командироване и изпращане на работници и служители в рамките на предоставяне на услуги. Анализирана е разпоредбата на чл.121а КТ и в кои случаи се прилага, когато става дума за м. т.. Счита, че посочените хипотези за прилагане на режима на командироване и изпращане по чл.121а КТ не са налице в конкретния случай и следва да се прилага разпоредбата на чл.121 КТ и Наредбата за служебните командировки и специализации в чужбина. От установените по делото факти е видно, че въззивникът е командирован да извършва превози от името и за сметка на своя работодател, в полза на същия, които превози са международни и се извършват в чужбина. Няма приемаща държава, нито предприятие, на територията на които да е изпратен ищеца. Оспорени са твърденията на въззивника, че е бил изпратен по Наредбата за условията и реда за командироване и изпращане на работници и служители в рамките на предоставяне на услуги. Не са налице условията за прилагане на чл.121а от КТ.

От заключението на назначената експертиза се установява, че процесните транспортни услуги не са извършени от въззивника по реда на чл.121а КТ и на работника се дължат командировъчни пари по Наредбата за служебните командировки и специализации в чужбина. Сочи се, че договор между ответника и белгийската фирма „Антерист и Шнайдер“ по Наредбата за условията и реда за командироване и изпращане на работници и служители в рамките на предоставяне на услуги липсва. Моли да потвърди обжалваното решение, с всички произтичащи от това законни последици и за присъждане на разноските в производството. Не се съдържа искане за нови доказателства.

Предявен е иск с правно основание чл.128, ал.2, вр.чл.121а, ал.1, т.1,

б. “а „ и ал.4 КТ.

В исковата молба ищецът твърди, че между него и ответното дружество е сключен трудов договор на 22.11.2021г, съгласно който е назначен на длъжност „ш. на т. а. /м. т./“ с основно месечно възнаграждение в размер на 650лв и 0,6 % допълнително възнаграждение за придобит стаж и професионален опит. На същата дата между страните е сключено допълнително споразумение №1, съгласно което работодателят командирова и възлага, а работникът се съгласява да бъде командирован и да изпълнява длъжността „м. ш. т. а.“ до посочени държави по заявки. Уговорени са допълнителни възнаграждения за отделни европейски държави, конкретно за Белгия – мин.ставка 10,28 евро /час. Издадени са две командировъчни заповеди №57/23.11.2021г и № 1/23.11.2021г, в които е посочено, че на ищеца се изплащат командировъчни пари на основание Наредбата за служебните командировки и специализации в чужбина, приета с ПМС №115/03.06.2004г. Твърди се, че за периода от 02.12.2021г до 22.02.2022г са извършени множество превози между различни европейски държави, като всички товари са били предоставени по заявки на спедитор „Антерист и Шнайдер „, дружество със седалище в Зеебрюге, Белгия. Последният курс е извършен от Франция за България и на 01.03.2022г ищецът е предал всички превозни документи, отчети и товарителници и е издал камиона на служител на фирмата. Трудовото правоотношение е прекратено на 21.03.2022г. Твърди се също така, че не е изплатено изцяло дължимото му трудово възнаграждение нито съгласно трудовия договор, нито съгласно допълнителното споразумение, нито съобразно законовите правила за изчисляване на минималната заплата, приложими в конкретния случай. Всички превози са извършени въз основа на заявки на белгийското дружество –спедитор, ответното дружество има договорни отношения с този спедитор, който е посредничил между товародателите и превозвача. Това води до промяна в мястото на изпълнение на работата на ищеца за сметка на работодателя и под негово ръководство, въз основа на договор сключен между работодателя и ползвателя на услуги, поради което му се дължи трудово възнаграждение, предвидено за същата или сходна работа, установено в приемащата държава. Тъй като дейността, осъществявана при командироването на ищеца е най-тясно свързана с Кралство Белгия, трудовото му възнаграждение следва да се определи в минимален размер за неговата длъжност за посочената държава. За исковия период – от месец декември 2021г до месец февруари 2022г работодателят дължи сумата общо 7085,62лв. Впоследствие е направено увеличение на размера на иска на 12870,46лв.

В отговора на исковата молба претенцията на ищеца е оспорена като неоснователна- посочено е, че уговореното възнаграждение в трудовия договор е 650лв и допълнителното възнаграждение за придобит стаж и професионален опит – 0,6%, като неоснователно се претендира обезщетение при командировка от 35 евро на ден, кумулативно със съответните минимални часови ставки за страните в ЕС. Оспорени са броя на дните, през които е командирован ищеца и отработените часове и посочените дестинации, определените минимални ставки, както и посочените в исковата

молба като изплатени трудови възнаграждения.Твърди се, че допълнителното споразумение е нищожно, като сключено в противоречие със закона и унищожавемо – сключено при грешка. Това допълнително споразумение работодателят е бил принуден да сключи от контролните органи на Инспекцията по труда.Впоследствие е постъпила молба, с вх. №1808/26.04.2023г от адв.Т.-процесуален представител на дружеството – ответник, в която се съдържа признание на факти: описаните в исковата молба destinations, дни на извършване и времетраене на транспортните курсове се признава,че са се осъществили така, както е посочено в исковата молба.

С атакуваното решение районният съд е отхвърлил изцяло иска, като е изложил мотиви, че в конкретния случай не е налице нито една от хипотезите на чл.121а КТ.Прието е, че нормативният ред в случаите на командироване на международни ш.и е регламентиран в НСКСЧ, раздел четвърти.За ш.ите, които не са командировани да извършват услуга в полза на друга транспортна фирма не се прилага режима на чл.121а КТ, доколкото на практика няма приемаща държава –членка , на която да се предоставя съответната услуга.Услугата се извършва в полза на българския работодател,който командирова и разходите се определят по реда на посочената Наредба, като се имат предвид и специфичните ставки за този вид персонал в Приложение 3, както и реда на Наредбата за служебните командировки на шофьорите и стюардесите в чужбина при международни а.ни превози на товари и пътници.Единственото изключение е за каботажни превози, за които се прилагат разпоредбите на Директива 96/71.

При служебната проверка за валидност и допустимост на атакуваното решение не се констатираха пороци, водещи до нищожност и недопустимост на съдебния акт.По неговата правилност съдът е ограничен от посоченото във въззивната жалба.

Не се спори между страните, че ищецът е работил по трудово правоотношение с ответното дружество за периода от м.ноември 2021г до 21.03.2022г, когато правоотношението е прекратено.Той е заемал длъжността „ш. тов.а./м. т./“.За исковия период: м.декември 2021г – м.февруари 2022г е осъществявал превоз на товари в няколко държави от ЕС, за което има издадени две командировъчни заповеди за командироване повече от 30дни, със съгласие на командированото лице.По отношение на destinations, дни на извършване и времетраене на транспортните курсове има изрично признание на ответното дружество.Последното е оспорило заключението на назначената комплексна експертиза в частта относно държавите, изминатите километри, начало и край, както и продължителност на трудовата дейност, с цел да бъде установено отработеното време.В съдебно заседание при изслушване на експертизата, вещото лице е заявило, че единствената информация може да бъде извлечена от пътните листи, които според него са попълвани правилно от ищеца и на база на съдържащата се в тях информация е дадено заключение на отработените часове.Самото ответно дружество заявява, че не се пази никаква друга информация за извършените курсове, по –конкретно дигитална карта на водача, нито дигитални тахографи

/тъй като дружеството е сменило фирмата, обслужваща GPS проследяването и няма достъп няма достъп до данните/. При липсата на други данни, направеното признание на факти с вх.№1808/26.04.2023г и изявлението на ответното дружество, че няма да ангажира доказателства в подкрепа на оспорването на заключението на вещото лице, съдът приема, че експертизата в тази ѝ част е обоснована и компетентно изготвена и установява отработеното време от ищеца за исковия период.

Пред въззивната инстанция се представят всички заявки/ с превод на български език/, на основание на които е извършван превоза на стоки в държави от ЕС през исковия период от ищеца като водач на т. а.. Всички заявки за превоз са подавани от белгийско дружество „Антерист и Шнайдер“, с изключение на последния курс на ищеца, с място на товарене Франция и място на разтоварване: Бургас.Първата заявка също не е от белгийската фирма-спедитор, но услугата по нея е извършена извън исковия период.Твърдение, че всички заявки са изхождали от посочената белгийска фирма има в исковата молба и това твърдение не е оспорено в отговора на ответното дружество.

Основният спорен въпрос по делото е дали по отношение на трудовото правоотношение между ищеца и ответното дружество следва да се прилага разпоредбата на чл.121а КТ или същият е бил командирован в различни държави –членки на ЕС за извършване на транспортни услуги на основание Наредбата за служебните командировки и специализации в чужбина. Съобразно разпоредбата на чл.121аКТ командироване на работници или служители в рамките на предоставяне на услуги е налице, когато български работодател командирова работник или служител на територията на друга държава – членка на Европейския съюз, държава – страна по Споразумението за Европейското икономическо пространство, или на Конфедерация Швейцария:а) за своя сметка и под свое ръководство въз основа на договор, сключен между работодателя и ползвателя на услугите; б) в предприятие от същата група предприятия. В конкретния казус се твърди от ищеца, че е налице хипотезата на чл.121а,ал.1,б.а от КТ – командироване от български работодател за своя сметка и по свое ръководство въз основа на договор, сключен между работодателя и ползвателя на услугите в държавата – членка на ЕС/в случая Белгия/.Ответната страна твърди ,че липсва такъв договор между дружеството „Ненков-82“ЕООД и спедитора „Антерист и Шнайдер“.Това твърдение е неоснователно – от ангажираните по делото писмени доказателства е установено, че белгийското дружество е спедитор, с който ответното дружество е сключило договори за превоз през исковия период.Това се установява от представените заявки, както и от

свидетелските показания на свид.Н..Няма спор, че по извършените услуги – превози на товари, белгийската фирма- спедитор е заплащала стойността на услугите – в този смисъл са изявленията на процесуалния представител на ответното дружество в съдебно заседание на 20.06.2023г. При това положение следва да се приеме, че между дружеството – ответник и спедитора е бил сключен договор за превоз, който не е формален- чл.367 и сл. ТЗ, регламентиращи договора за превоз не изисква писмена форма за неговата действителност.

Чл.121а КТ е в сила от 30.12.2016г и с него в българското законодателство е транспонирана Директива 96/71/ЕО за командироването на работници в рамките на предоставянето на услуги. Изрично от приложното поле на директивата са изключени само предприятия от търговския флот по отношение на моряшкия състав (чл. 1, § 2). В нейното приложно поле остават останалите видове транспорт. При действието на чл.121а КТ международните превози не са изключени, нито е ограничено приложението на този законов тест по отношение на тях. Следователно при наличие на останалите предпоставки на посочената законова норма на КТ,тя ще намери приложение за командироване на ш.и в държави от Европейския съюз, в държави – страна по Споразумението за Европейското икономическо пространство, или в Конфедерация Швейцария. В практиката на ВКС преди приемане на разпоредбата на чл.121а КТ , при действаща разпоредба на чл.121,ал.3 КТ /отм/ е посочено, че да се приеме обратното означава да се отрече, че от обхвата на Директива 96/71/ЕО е изключен международния транспорт, което не е така, видно и от Предложение на ЕК за Директива на Европейския парламент и на Съвета за изменение на Директива 96/71/ЕО и от Предложение за Директива на Европейския парламент и на Съвета за изменение на Директива 2006/22/ЕО по отношение на изискванията за изпълнение и за определяне на специфични правила за командироването на водачи в сектора на а.ния транспорт във връзка с Директива 96/71/ЕО и Директива 2014/67/ЕС. В последното ясно е посочено, че Директива 96/71/ЕО намира приложение за международните превози, а не само за каботажни превози, определени в Регламент /ЕО/ №1072/2009 г. и регламент /ЕО/ №1073/2009 г., при които превозът се извършва изцяло в една приемаща държава-членка- решение № 298/09.01.2019г по гр.д.№2180/2018г на ВКС и решение № 173/1.03.2017г по гр.д.№4431/2016г на ВКС. Макар тези решения

да са постановени по спорове, касаещи правоотношения, развили се преди приемане на чл.121а КТ, настоящият състав счита ,че изложените в тях мотиви са относими и към спорове, касаещи правоотношения възникнали след 31.12.2016г.Тези мотиви касаят приложение на Директива 96/71, която е транспонирана в чл.121а КТ. В този смисъл съдът не възприема изложеното в заключението на вещото лице Стефка Иванова относно приложението на Директива 96/71/ЕО само по отношение на каботажните превози, при командироване от българско предприятие в предприятие от същата група, установено в друга държава членка или когато българско предприятие, което осигурява временна работа изпрати работник в предприятие ползвател в приемащата държава-членка.Въпросът за приложимата нормативна уредба е правен и е от компетентността на съда.Не е обвързващо и становището на министъра на труда и социалната политика относно тълкуването на разпоредбата на чл.121а КТ и нейното приложение по отношение на шофьорите,изпълняващи м. превоз, на което се позовава ответното дружество в отговора на въззивната жалба.

В случая са налице всички предпоставки за приложение на разпоредбата на чл.121а,ал.1,т.1,б.“а“ КТ - български работодател/ответното дружество „Ненков-82“ЕООД/ командирова работник/ищеца/ на територията на друга държава – членка на Европейския съюз /Кралство Белгия/ за своя сметка и под свое ръководство въз основа на договор, сключен между работодателя и ползвателя на услугите- договор за превоз с белгийско дружество- спедитор „Антерист и Шнайдер“. Що се отнася до приложението на Наредбата за служебните командировки и специализации в чужбина, то тя е обща по отношение на специалната Наредба за условията и реда за командироване и изпращане на работници и служители в рамките на предоставяне на услуги, издадена на основание законовата делегация по чл.121а,ал.8 КТ от МС.Именно последната намира приложение при наличие на командироване по реда на чл.121а КТ, независимо от посоченото правно основание в заповедите за командироване на ищеца, приложени по делото. НСКСЧ намира приложение в случаи, извън приложното поле на НУРКИРСРПУ. Режимът на чл.121а КТ е специален и по отношение на Наредбата за служебните командировки на шофьорите и стюардесите в чужбина при международни а.ни превози на товари и пътници. Последната би била приложима единствено, ако не се касае за държава –членка на ЕС,

държава – страна по Споразумението за ЕИП или Конфедерация Швейцария/ така в определение № 610/5.07.2022г по гр.д.№4269/2021г на ВКС /. Неоснователно е и възражението, че в случая няма приемаща държава – членка, на която да се предостави съответна услуга, още повече, че ищецът е извършвал превоз на товари на територията на много държави – членки, напр. Франция, Германия, а не само на Белгия. Фактът, че ищецът е пребивавал на няколко държави – членки по повод извършваните превози не изключва приложението на чл.121а ,ал.1 ,т.1,б.а КТ, тъй като тези услуги в различните държави са извършвани по договор между белгийския спедитор и българския работодател, поради което и се претендира трудово възнаграждение в размер на минималното такова за същата работа в Белгия.

Съгласно ал. 4 на чл.121а КТ за срока на командироване или изпращане на работника се осигуряват най-малко същите минимални условия на работа, каквито са установени за работниците и служителите, изпълняващи същата или сходна работа в приемащата държава. Това включва и минималните ставки за длъжността в Кралство Белгия за отработеното време, в които ищецът е бил в командировка. В представеното по делото допълнително споразумение, сключено на основание чл.2,ал.1 от НУРКИРСРПУ е уговорено допълнително възнаграждение в размер на 10,28 евро/час минимална ставка за Белгия. Съобразно заключението на вещото лице по експертизата дължимото брутно трудово възнаграждение по това допълнително споразумение възлиза на 11416,94лв за исковия период; с оглед гарантирания минимален доход в Белгия дължимото възнаграждение е в размер на 9666,06лв, а съобразно колективния трудов договор в транспортния сектор в Белгия възлиза на 14 820,46 лв. Съдът счита, че клаузата в допълнителното споразумение относно минималната ставка за Белгия за исковия период е нищожна поради противоречие с императивната правна норма на чл.121а, ал.4 КТ, предвиждаща най-малко същите минимални условия на работа, каквито са установени за работниците и служителите, изпълняващи същата или сходна работа в приемащата държава. Уговорената минимална ставка в чл.2 от допълнителното споразумение е в по-малък размер от посочената такава по колективния трудов договор в транспортния сектор в Белгия, съгласно неоспореното в тази част заключение на вещото лице от комбинираната експертиза. Поради това и на осн.чл.26,ал.4 ЗЗД следва да бъде заместена с повелителна правна норма на чл.121а,ал.4 КТ.

Съдът е длъжен да се произнесе в мотивите на решението по нищожността на правни сделки или на отделни клаузи от тях, които са от значение за решаване на правния спор, без да е направено възражение от заинтересованата страна, само ако нищожността произтича пряко от сделката или от събраните по делото доказателства- ТР № 1 от 27.04.2022 г. на ВКС по т. д. № 1/2020 г., ОСГТК.

Колкото до възраженията в отговора на въззивната жалба ,че допълнителното споразумение е недействително,тъй като противоречи на нормите на КТ и ги заобикаля, то няма посочено конкретно на кои норми от КТ противоречи или кои норми заобикаля, още повече ,че в отговора на исковата молба възражение за нищожност поради заобикаляне на закона не е въведено.Не става ясно по какъв начин е упражнен административен натиск от Инспекцията на труда и как това се отразява на валидността на споразумението- препоръките по прилагане на закона от Инспекция по труда не могат да се квалифицират като административен натиск, още по-малко водят до нищожност на сключеното споразумение.

С оглед на горното съдът счита, че дължимата сума,представляваща неизплатено брутно трудово възнаграждение за периода м.декември 2021г – м.февруари 2022г е в размер на 12 870,46лв /след приспадане на изплатеното трудово възнаграждение за същия период/.

Атакуваното решение е неправилно и следва да бъде отменено, като бъде постановено друго, с което искът да бъде уважен изцяло.На въззивника - ищец се дължи заплащане на разноските в двете инстанции в размер на 2400лв, за които има доказателства, че са реално сторени. Направено е възражение за прекомерност на платеното от въззивника адв.възнаграждение на осн.чл.78,ал.5 ГПК.Същото е неоснователно- уговореното и заплатено възнаграждение е в рамките на минималното по чл.7, ал.2, т.3 от Наредбата за минималните размери на адв.възнаграждения. Следва да бъде осъдено ответното дружество да заплати на районен съд –Карнобат сумата 100лв за възнаграждение на вещите лица, платени от бюджета на съда.

Мотивиран от горното съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ изцяло решение № 162/04.07.2023г, постановено по гр.д. №256/2023г на районен съд – Карнобат и вместо него постановява:

ОСЪЖДА „НЕНКОВ-82“ ЕООД ,ЕИК 200451069, със седалище и адрес на управление : гр.Карнобат, ул.“Ганчо Хардалов“ №40, представлявано от Павел Георгиев Ненков да заплати на П. П. П., ЕГН *****, от гр. Б., ж.к.М. р., бл. ***, ет. *, ап. * сумата **12 870,46лв** / дванадесет хиляди осемстотин и седемдесет лв и 46 стотинки/, представляваща неплатено брутно трудово възнаграждение за периода от м. декември 2021г до м.февруари 2022г, на осн.чл.121а,ал.4 КТ, ведно със законната лихва върху тази сума, считано от 01.02.2023г до окончателното ѝ изплащане, както и съдебно –деловодни разноси в размер на **2400** /две хиляди и четиристотин /лв за двете съдебни инстанции.

ОСЪЖДА „НЕНКОВ-82“ ЕООД ,ЕИК 200451069, със седалище и адрес на управление : гр.Карнобат, ул.“Ганчо Хардалов“ №40, представлявано от Павел Георгиев Ненков да заплати по сметка на РС-Карнобат, в полза на бюджета на съдебната власт , сумата **100** /сто/лв, възнаграждение на вещи лица, платени от бюджета на съда.

Решението може да се обжалва пред ВКС в едномесечен срок от 31.10.2023г с касационна жалба.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____